

jsem poručil zapálit pochodně. Vzduch zrudl smolnými loučemi, vyplašení ptáci vzlétli v rudém třpytu do výše; v tom bengálském světle jsme jasně spatřili vilu, její terasy, její balkóny, vše jakoby v záři požáru. Ze střechy vlál bílý prapor. Hnán zlým tušením, vkročil jsem do dvora v čele svých bojovníků. Na terase se objevil majordomus. Scházel z monumentálních schodů, pozdravoval nás, přibližoval se váhavě, bledý, s nejistými pohyby, stále výraznější ve světle loučí. Namířil jsem na jeho hrud' ostřím své šavle. Moji věrní stáli nehnutě, zvedajíce vysoko hořící pochodně, v tichu bylo slyšet jen šumění kolmo šlehajících plamenů.

„Kde je pan de V.“ zeptal jsem se.

Prazvláštním pohybem rozhodil ruce.

„Odjel, pane,“ řekl.

„Ihned se přesvědčíme, zda je to pravda. A kde je infantka?“

„Její Výsost rovněž odjela, všichni odjeli . . .“

Neměl jsem, proč bych o tom pochyboval. Někdo mě zřejmě zradil. Nebylo možno ztrácet čas.

„Na kůň!“ zvolal jsem. „Musíme jim zatarasit cestu!“

Vylomili jsme dveře stáje, ve tmě na nás dýchlo teplo a pach zvířat. Za okamžik jsme všichni seděli na ořích, kteří se pod námi vzpínali a ržáli. Unášení jejich cvalem vyrazili jsme v protáhlé kavalkádě do noční ulice, kopyta cvakala o dlažbu. „Lesem k řece,“ křikl jsem dozadu a zabočil jsem do lesní aleje. Kolem nás se rozběsnily hlubiny lesního houští. Ve tmě jako by se otevřely zvichřené krajiny katastrof a potop. Letěli jsme vodopádem šumění, rozkymáčenými zástupy stromů, plameny pochodní se ve velkých plátech

odtrhovaly za naším cválajícím zástupem. Hlavou mi letěl uragán myšlenek. Byla Bianka unesena, anebo v ní zvítězilo otcovo nízké dědictví nad matčinou krví a nad posláním, jež jsem se jí marně snažil vštípit? Alej se víc a víc užila, změnila se v úvoz, v jehož ústí se otvírala velká lesní mýtina. Tam jsme je konečně dostihli. Už zdaleka nás zpozorovali a zastavili kočáry. Pan de V. vysedl a zkrřížil na prsou ruce. Šel k nám pomalu, pochmurný, blýskající brýlemi, purpurový v záři pochodní. Dvanácte třpytivých šavlí se obrátilo proti jeho hrudi. Blížili jsme se velkým půlkruhem, mlčky, koně šli krokem, zastínil jsem si oči rukou, abych lépe viděl. Třpyt pochodní dopadl na kočár, spatřil jsem uvnitř na sedadle smrtelně bledou Bianku a vedle ní – Rudolfa. Držel její ruku a tiskl si ji k prsům. Pomalu jsem se svezl z koně a chvějivým krokem jsem šel ke kočáru. Rudolf se zvolna zvedl, jako by mi chtěl vyjít v ústřety.

Zastaviv se u kočáru, obrátil jsem se ke kavalkádě, zvolna postupující širokým obloukem, se šavlemi tasenými k ráně, a pronesl jsem: „Pánové, obtěžoval jsem vás zbytečně. Toto panstvo je volné a odjede svobodně, nikým nezdržováno. Ani vlas z hlavy jim nepadne. Splnili jste svou povinnost. Schovejte šavle do pochvy. Nevím, do jaké míry jste pochopili ideu, k jejíž službě jsem vás získal, do jaké míry vás prostoupila a stala se krví vaší krve. Tato ideu, jak vidíte, krachuje, krachuje na celé čáře. Domnívám se, že pokud jde o vás, přežijete to bez větší úhony, když už jste přežili bankrot své vlastní idey. Jste už nezničitelní. Pokud jde o mne . . . ale co záleží na mé osobě. Chtěl bych jen,“ tu jsem se obrátil k těm v kočáře, „abyste se nedomnívali, že to, co se stalo, mě zastihuje